

Метелик

Юрій Завадський

Коли краєвид визначає себе між рекламами
і шильдами магазинів, вечір.
Кому ці невизначеності, хочеться їсти,
хтось губиться в натовпі студентів, а здавалося,
що знайоме лице.

Означені волею до крові,
вистригають собі волосся на тім'ї,
поки пси навздогін не пустяться
і не вистрашать своїм гавкотом
юних мам із візочками.

Дивно, як люди перетікають
один в одного, вагони риплять,
пов'язані рухом і дротами.
Ось тіло моє.

Міг би ненавидіти не більше,
і речі, не на своїх місцях.
Гори наповнюються
людськими тілами та розповідями,
коли подолав і швидкість,
і незручне сусідство,
і вийняв із пам'яті локації
аптек і пияцьких кнайп.

Коли всі в понеділковій роботі,
тротуарами сунуть самотні постаті.
Кажу:
— Я вірю тобі! —
закриваю долонею рота.

Дівчина росла у спідниці,
блідла все глибше,
вода їй рідна,
порожні осінні пляжі,
де пляшки перемелювалися з піском.

Тільки спокою думкам,
ставала дорослішою,
боячись релокації,
босонога,
начитувала собі вірші на камеру.

Людині нестає того,
чим вона володіє,
тоді пошук чужого тіла в просторі,
як випадковий мимохідень,
з торбою харчів.

За ним кілька псів, штемпованих, із числом на вусі.

Накриваю долонею шклянку, —
там метелик.
відберу долоню —
полетить.

Дівчина, в білому,
в неї срібний метелик у вусі.
— От він, проклятий, — думаю.
Його білі крила —
холодні вечори, сведер на плечах.

Я намагаюся пробудитися, ніби сплю.
Чуже волосся — в долоні.